"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଏହା ହେଉଛି ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ନୂଆ ପରିବାର ରୂପୀ ବୃକ୍ଷ, ଏହାର ବୃଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଯତ୍ନ ମଧ୍ୟ ନେବାକୁ ହେବ କାହିଁକି ନା ନୂଆ ବୃକ୍ଷକୁ ଚଢେଇମାନେ ଖାଇଯାଆନ୍ତି ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ବୃକ୍ଷରେ ବାହାରୁଥିବା ପତ୍ରଗୁଡିକ କାହିଁକି ଝାଉଁଳି ଯାଉଛନ୍ତି ? ଏହାର କାରଣ ଏବଂ ନିବାରଣ କ'ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ବାବା ଜ୍ଞାନର ଯେଉଁ ସବୁ ବିସ୍ମୟକର ରହସ୍ୟ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ସେଗୁଡିକୁ ବୁଝି ନପାରିବା କାରଣରୁ ମନ ଭିତରେ ସଂଶୟ ଉପନ୍ନ ହେଉଛି ସେଥିପାଇଁ ନୂଆ ନୂଆ ସନ୍ତାନମାନେ ଅର୍ଥାତ୍ ପତ୍ରଗୁଡିକ ଝାଉଁଳି ପଡୁଛନ୍ତି ଏବଂ ପାଠପଢାକୁ ଛାଡି ଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ସନ୍ତାନ ଆବଶ୍ୟକ । ଯଦି କୌଣସି କଥାରେ ସଂଶୟ ଆସୁଛି ତେବେ ବଡମାନଙ୍କୁ ପଚାରିବା ଦରକାର ବା ଉତ୍ତରରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ନମିଳିଲେ ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପଚାରିପାରିବେ ।

ଗୀତ:- ପ୍ରୀତମ ଆନ୍ ମିଲୋ.....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହି ଗୀତଟିକୁ ତ ପିଲାମାନେ ବହୁତ ଥର ଶୁଣିଛନ୍ତି ଯେ ଦୁଃଖ ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଡାକିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମ ନିକଟରେ ତ ସିଏ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ସବୁ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଦୁଃଖଧାମକୁ ନେଇଯାଉଥିବା, ସୁଖଧାମର ମାଲିକ କରୁଥିବା ବାବା ହିଁ ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ସେ ନିଜେ ଆସିଛନ୍ତି, ତୁମମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛନ୍ତି ଏବଂ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ଯାହାକି କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟର କାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ । ତୁମେ କହୁଛ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଆମକୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଛନ୍ତି କାରଣ ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦେବତା କରିପାରିବ ନାହିଁ । ତେବେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ ସମୟ ଲାଗୁ ନାହିଁ..... ଏହି ମହିମା କାହାର ? ବାବାଙ୍କର । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଦେବତାମାନେ ତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥାଆନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ତ ଦେବତାମାନେ ନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନାକର୍ତ୍ତା ହିଁ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦେବତା କରିବେ । ତେବେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଯାହାଙ୍କୁ ଶିବ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ପତିତରୁ ପାବନ କରିବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ତେବେ ସିଏ ଆସିବେ କିପରି ? ପତିତ ଦୁନିଆରେ ତ ତାଙ୍କୁ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏହି କଥାରେ ସଂଶୟରେ ଅଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସମ୍ମୁଖରେ ଶୁଣୁଛ । ତୁମେମାନେ ଏହି ଦୁନିଆର ଇତିହାସ ଭୁଗୋଳକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ । ତେବେ ଇତିହାସ ସହିତ ଭୂଗୋଳ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ରହିଛି ଏବଂ ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିରେ ହିଁ ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ କୁହାଯାଉଛି । ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କରଙ୍କର ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକର ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳ କେବେ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତାହା ହେଉଛି ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ସେଠାରେ କେବଳ ଚଳପ୍ରଚଳ ଅଛି । ଶବ୍ଦ ବା ବାଣୀ ତ ଏହି ଦୁନିଆରେ ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ସାରା ଦୁନିଆର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ଏବଂ ମୂଳଲୋକ ପରମଧାମ ଯାହାକୁ ତିନିଲୋକ କୁହାଯାଉଛି ତା'ର ସମସ୍ତ ସମାଚାର ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ନୂଆ ବୃକ୍ଷ ଲାଗିଛି । ତେବେ ଏହାକୁ ବୃକ୍ଷ କୁହାଯାଉଛି । ଅନ୍ୟ ଯେଉଁ ସବୁ ମଠ ପନ୍ଥ ରହିଛି । ସେମାନଙ୍କୁ ବୃକ୍ଷ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନଙ୍କର ଧର୍ମର ବୃକ୍ଷ ଅଲଗା କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ଜଣାନାହିଁ ଯେ ଶାଖା ପ୍ରଶାଖା ଏହି ବିଶାଳ ବୃକ୍ଷରୁ ବାହାରିଛି । ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଦରକାର ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କିପରି ଜନ୍ମ ନେଉଛି । ପ୍ରଥମେ ମାତା-ପିତା ତା'ପରେ ସନ୍ତାନ..... ତାହା ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଏକାଠି ତ ବାହାରିବେ ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ୍ ଜନ୍ମ ନେବେ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ଦୁଇରୁ ଚାରି, ପାଞ୍ଚ.... ଏହିଭଳି ପତ୍ର ସବୁ ବାହାରିଥାଏ, ପୁଣି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କାହାକୁ ବି ଚଢେଇମାନେ ଖାଇଯାଆନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ମାୟା ଚଢେଇ ଖାଇଯାଉଛି । ତୁମର ଏହା ବହୁତ ଛୋଟ ବୃକ୍ଷ । ଧୀରେ ଧୀରେ ଏହାର ବୃଦ୍ଧି ହେବ ଯେପରି ପ୍ରଥମରୁ ହୋଇଆସିଛି । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏବେ କେତେ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ତୁମେମାନେ ତିନିକାଳ ଏବଂ ତିନିଲୋକକୁ ଜାଣିଥିବା ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ, ତ୍ରିଲୋକୀନାଥ ଅଟ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ତ୍ରିଲୋକୀନାଥ, ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତ୍ରିଲୋକୀନାଥ କହୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଯେଉଁମାନେ ଏଠାରେ ସେବା କରିବେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ହେବେ । ନିଜର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ମଧ୍ୟ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ଏହି କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମେ ତ୍ରିଲୋକୀନାଥ ଅଟୁ । ଏହି ସବୁ କଥା ବଡ ବିଚିତ୍ର ଅଟେ । ପିଲାମାନେ ଯଦି ଠିକ୍ ଭାବରେ ବୁଝାଇ ପାରୁନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ଗଢିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଭାଙ୍ଗିଦେଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସେବା କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଅପସେବା କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଜନ୍ମ ନେଇଥିବା ପତ୍ରଗୁଡିକୁ ଝାଉଁଳାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ପାଠପଢାକୁ ଛାଡି ଦେଉଛନ୍ତି । ଆମେ କହିବା କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ହୋଇଥିଲା, ତେବେ ଯାହା ବିତିଗଲା ତାକୁ ଭୁଲିଯାଅ । ଦେଖ, ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଯାଇଛ, ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଯାଇଛ । ବାକି ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଅନେକ ପ୍ରକାରର କଥା କହୁଛନ୍ତି । କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । କିଭଳି ନାଟକ ସବୁ

ତିଆରି କରିଦେଇଛନ୍ତି ।

ଭାରତରେ ବହୁତଙ୍କୁ ଅବତାର ବୋଲି ମାନିଥାଆନ୍ତି । ତେବେ ଭାରତ ହିଁ ନିଜର ଭେଳାକୁ ବୁଡାଇ ଦେଇଛି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଭାରତକୁ ଏବଂ ସାଧାରଣ ଭାବରେ ସାରା ବିଶ୍ୱକୁ ଉଦ୍ଧାର କରୁଛୁ । ଏହି ଦୁନିଆର ଚକ୍ର ତ' ଘୂରି ଚାଲିଛି । ଆମେ ଯେତେବେଳେ ଉପରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗରେ ରହିବା ସେତେବେଳେ ନର୍କ ତଳେ ରହିବ । ଯେପରି ସୂର୍ଯ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ଅସ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି ସେତେବେଳେ କୁହାଯିବ ସମୁଦ୍ର ତଳକୁ ଚାଲିଯାଉଛି, କିନ୍ତୁ ସତରେ କ'ଣ ଚାଲିଯାଉଛି! ଭାବୁଛନ୍ତି ଦ୍ୱାରିକା ଇତ୍ୟାଦି ସମୁଦ୍ରରେ ବୁଡିଯାଇଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଅଟେ ନା । ଏବେ ତୁମେମାନେ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଉଛ । ତେଣୁ ତୁମକୁ କେତେ ଖୁସି ଅନୁଭବ ହେବା ଦରକାର । ଏହି ଦୁଃଖ ସମୟରେ ତୁମକୁ ଲଟେରୀ ମିଳୁଛି । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ କେବଳ ସୁଖ ହିଁ ମିଳିଥାଏ କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତୁମକୁ ଦୁଃଖ ସମୟରେ ଅପରମଅପାର ସୁଖ ମଧ୍ୟ ମିଳିଛି । ତେଣୁ ତୁମକୁ କେତେ ଖୁସି ଲାଗୁଛି କାରଣ ଭବିଷ୍ୟତ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେବା ।

ମନୁଷ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଗୀତାର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିବା ତ ସତସଂଗ ଅଟେ । ତେବେ ସାଇବାବା ପ୍ରଭୃତିଙ୍କର କେତେ ସବୁ ସତସଂଗ ରହିଛି । ଏହିଭଳି ଦୋକାନ (ସତସଙ୍ଗ) ତ ବହୁତ ଅଛି । ତେବେ ଏହା ତ ହେଉଛି ବ୍ରହ୍ମାକୁମାରୀମାନଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ଦୋକାନ ଅର୍ଥାତ୍ ସତସଙ୍ଗ । ଜଗଦମ୍ବା ହେଉଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ । ସରସ୍ୱତୀ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର କନ୍ୟା ବୋଲି ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ମାତା-ପିତାଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ମିଳିଥିଲା । ଏବେ ପୁଣି ସେହି ମାତା-ପିତା ମିଳିଯାଇଛନ୍ତି । ବହୁତ ସୁଖ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା, ଏହି ମାତାପିତାଙ୍କୁ କିଏ ଜନ୍ମ ଦେଇଛନ୍ତି ? ଶିବବାବା । ଆମକୁ ଏହି ଜ୍ଞାନରତ୍ନ ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ମିଳୁଛି । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ଶିବବାବାଙ୍କର ନାତି ହୋଇଗଲ । ଏବେ ଆମେ ଅଥାହ ସୁଖ ସେହି ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ବ୍ରହ୍ମା ସରସ୍ୱତୀ ଅଥବା ମାତାପିତା ଦ୍ୱାରା ନେଉଛୁ । ଏହି ସୁଖ ସିଏ ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା କେତେ ସହଜ କଥା । ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ମଧ୍ୟ ହେବ ଯେ ଆମେ ଏହି ଭାରତକୁ ପୁଣି ଥରେ ସ୍ୱର୍ଗ କରୁଛୁ । ସେଠାରେ ଯାଇ ପୁଣି ଅଥାହ ସୁଖ ଭୋଗ କରିବୁ । ତେବେ ଆମେ ଭାରତର ସେବକ ହେଲେ ନା । ଶରୀର-ମନ-ଧନ ଦ୍ୱାରା ଆମେମାନେ ସେବା କରୁଛୁ । ଗାନ୍ଧିଜୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସହଯୋଗ କରିଥିଲେ ନା । ତୁମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇପାରିବ ଯେ ଯାଦବ, କୌରବ ଏବଂ ପାଣ୍ଡବମାନେ କ'ଣ କରୁଥିଲେ । ପାଣ୍ଡବମାନେ ସାଥୀରେ ତ ସ୍ୱୟଂ ପରମାତ୍ମା ଅଛନ୍ତି । ପାଣ୍ଡବମାନେ ହେଲେ ବିନାଶ କାଳେ ପ୍ରିତିବୁଦ୍ଧି, କୌରବ ଏବଂ ଯାଦବମାନେ ହେଲେ ବିନାଶ କାଳେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି । ଯେଉଁମାନେ କି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମାନନ୍ତି ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ କି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମାଟି ଗୋଡି ଭିତରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି କହିଦେଇଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କର ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାଠାରେ ପ୍ରିତି ନାହିଁ । ତେଣୁ ହର୍ଷିତ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ପାଦରୁ ଚୁଟି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖୁସି ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସନ୍ତାନ ତ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ନା । ତୁମେମାନେ ମାତା ପିତାଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣୁଛ ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଖୁସି ହେଉଛି । ସାରା ସୃଷ୍ଟିରେ ଆମ ସଦୃଶ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ କେହି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ, ଆମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କେହି କେହି ପଦ୍ମାପଦ୍ମ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ, କେହି କେହି ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ, କେହି କେହି କେବଳ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ କେହି କେହି ତ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ପଳାଇଯାଆନ୍ତି, ସେହିମାନଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ମହାନ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ । କୌଣସି ନା କୌଣସି କାରଣରୁ ବାବାଙ୍କୁ ଛାଡପତ୍ର ଦେଇଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ତୁମେ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ଈଶ୍ୱରୀୟ କୂଳର ବଦନାମ କରୁଛ । ଯଦି ବାବାଙ୍କର ନାମକୁ ବଦନାମ କରିବ ତେବେ ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ । ତାଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯିବ ସଦଗୁରୁଙ୍କର ନିନ୍ଦୁକ । ନିନ୍ଦୁକକୁ କେଉଁଠାରେ ସ୍ଥାନ ମିଳେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଦୁନିଆରେ ଲୋକମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ଲୌକିକ ଗୁରୁଙ୍କର କଥା । ଅବଳାମାନଙ୍କୁ ପୁରୁଷମାନେ ଡରାଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଅମରନାଥ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଅମରକଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତ ତୁମର ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସେବାଧାରୀ ଅଟେ ନା । ତେବେ ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ଚରଣ ଧୋଇ ପିଅନ୍ତି କି ? ତୁମେମାନେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବାକୁ ଯାଉଛ, ତେବେ ମୁଁ କ'ଣ ତୁମ ଦ୍ୱାରା ପାଦ ଧୁଆଇବି କି ? ନା । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନିରାକାରୀ, ନିରହଂକାରୀ । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ରହି ନିରହଂକାରୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ।

ଅବଳାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର ହେବାର ଗାୟନ ରହିଛି । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହୋଇଥିଲା । ରକ୍ତର ନଦୀ ବୋହିବ । ପାପର ଘଡା ଭରିବ । କିନ୍ତୁ ଏବେ ତୁମେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ବେହଦର ରାଜତ୍ୱ ନେଉଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଅଟଳ-ଅଖଣ୍ଡ ରାଜତ୍ୱ ନେଉଛୁ । ଆମେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶକୁ ଯିବୁ । ହଁ ଏଥିରେ କିନ୍ତୁ ସାହସ ଦରକାର । ନିଜର ମୁହଁକୁ ଜ୍ଞାନରୂପକ ଦର୍ପଣରେ ଦେଖୁଥାଅ— ମୋ ଭିତରେ କୌଣସି ବିକାର ତ ନାହିଁ । ଯଦି କୌଣସି କଥା ବୁଝିପାରୁ ନାହଁ ତେବେ ତୁମଠାରୁ ବଡମାନଙ୍କୁ ପଚାର, ନିଜର ସଂଶୟ ଦୂର କର । ଯଦି ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ତୁମର ସଂଶୟ ଦୂର କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ପଚାର । ଏବେ ତ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ କିଛି ବୁଝିବାର ଅଛି । ଯେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଞ୍ଚିଛ ସେତେବେଳେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାବା ବୁଝାଉଥିବେ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ କୁହ, ଏବେ ଆମେ ପଢୁଛୁ, ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ ପଚାରିବୁ ନଚେତ୍ କୁହ, ଏକଥା ବାବା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମକୁ ବୁଝାଇ ନାହାଁନ୍ତି । ଆଗକୁ ଯାଇ ବୁଝାଇବେ ତେବେ ପଚାରିବେ । ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାବା ବହୁତ ପଏଣ୍ଟ ବୁଝାଇନାହାଁନ୍ତି । ଆମେ ତ ବାବାଙ୍କୁ ଜଣାଉଛୁ ବାକି ତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ ଏହିଭଳି କେହି ନିଜକୁ ସେଥିରୁ ମୁକୁଳାଇ ନେବା ଉଚିତ୍ ।

ବଗିଚାରେ ବାବାଙ୍କୁ ପିଲାମାନେ ପଚାରିଲେ— ବାବା ତ’ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଜ୍ଞାନର ନୃତ୍ୟ କରୁଥିବେ । ଆଚ୍ଛା, ଯେତେବେଳେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କର ମନୋକାମନା ପୂରା କରିବାର ଅଭିନୟ କରିଥା’ନ୍ତି ତେବେ ସେହି ସମୟରେ ତାଙ୍କୁ ଏହି ସଂକଳ୍ପ ମଧ୍ୟ ଆସୁଥିବ ଯେ ମୋତେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଯାଇ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବାକୁ ହେବ ? ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ କରିବାକୁ ହେବ ? ଏହି ସଂକଳ୍ପ ସେତେବେଳେ ଉଠିଥିଲା ନା ଯେତେବେଳେ ଆସିବାର ସମୟ ଆସିଲା ସେତେବେଳେ ଏହି ସଂକଳ୍ପ ଆସିଲା ?

ତେବେ ବିଚାର ଆସୁଛି ଯେ ସେତେବେଳେ କୌଣସି ସଂକଳ୍ପ ଆସୁନଥିବ । ଯଦିଓ ବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନର ଜାଗରତ ସେତେବେଳ ହୁଏ ଯେତେବେଳେ ଏଠାକୁ ଆସିବାର ସମୟ ଆସେ । ଏମିତି ତ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ ସୁପ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଥାଏ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଭଗବାନଙ୍କୁ ନୂଆ ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରିବାର ସଂକଳ୍ପ ଆସିଲା, ତେବେ ତାହା ତ ଯେତେବେଳେ ସମୟ ଆସିବ ସେତେବେଳେ ସଂକଳ୍ପ ଚାଲିବ ନା । ବାବା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ବନ୍ଧା । ଏହା ହେଉଛି ବହୁତ ଗୁହ୍ୟ କଥା । ।

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ରାତ୍ରିକ୍ଲାସ ୧୩.୧.୬୯

ପିଲାମାନେ ଯେତେବେଳେ ଏଠାରେ ଆସି ବସନ୍ତି ସେତେବେଳେ ବାବା ପଚାରନ୍ତି ପିଲାମାନେ ଶିବବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ବସିଛ ? ପୁଣି ବିଶ୍ୱର ରାଜତ୍ୱକୁ ମନେ ପକାଉଛ ? ବେହଦ ପିତାଙ୍କର ନାମ ହେଉଛି ଶିବ । କିନ୍ତୁ ଭାଷା ହିସାବରେ ତାଙ୍କର ନାମକୁ ଅଲଗା ଅଲଗା କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଯେପରି ବମ୍ବେରେ ବବୁଲନାଥ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି, କାରଣ ସିଏ କଣ୍ଟାରୁ ଫୁଲ କରୁଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହେଲେ ଫୁଲ ଏବଂ ଏବେ ସମସ୍ତେ କଣ୍ଟା । ତେବେ ବାବା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାମାନଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି ବେହଦ ପିତାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ କେତେ ସମୟ ବସୁଛ ? ତାଙ୍କର ନାମ ହେଉଛି ଶିବ, କଲ୍ୟାଣକାରୀ । ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଯେତେ ଯେତେ ମନେପକାଇବ ସେତେ ତୁମର ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ କଟିଯିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ପାପ ହୋଇନଥାଏ । ତାହା ହେଲା ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ, ଏହା ହେଉଛି ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ । ୫ ବିକାର ହିଁ ତୁମ ଦ୍ୱାରା ପାପ କରାଇଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ରାବଣ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ରାବଣ ହେଉଛି ସାରା ଦୁନିଆର ଶତ୍ରୁ । ଏବେ ସାରା ଦୁନିଆରେ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖୀ ଏବଂ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏହି କଥା ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ବାବା ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୟଂ ଏଠାକୁ ଆସି କହୁଛନ୍ତି ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସମସ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଛାଡି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ତୁମେମାନେ ସୁଖର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଥିଲ, ଏବେ ରାବଣର ବନ୍ଧନକୁ ଆସିଯାଇଛ । ପୁଣି ଏବେ ସୁଖର ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ—ଏହି ଶିକ୍ଷା ବାବା କେବଳ ସଂଗମ ଯୁଗରେ ହିଁ ଦେଇଥା’ନ୍ତି । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପରମଧାମ ନିବାସୀ ଅଟେ । ଏବେ ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଏବଂ ତୁମମାନଙ୍କୁ କହୁଛି ଯେ ପବିତ୍ରତା ବିନା ତୁମେ କେବେ ବି ମୋ ପାଖକୁ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ତେବେ ପବିତ୍ର କିପରି ହେବ ? ସେଥିପାଇଁ କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଯେତେବେଳେ କେବଳ ମୋର ପୂଜା ହେଉଥିଲା, ତା’କୁ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ପୂଜା ବୋଲି କୁହାଯାଉଥିଲା । ଏବେ ମୁଁ ପତିତ-ପାବନ ଏଠାକୁ ଆସିଛି ତେଣୁ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ଯାଇ ତୁମର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ତୁମ ଉପରେ ୬୩ ଜନ୍ମର ପାପ ରହିଛି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ରାଜଯୋଗ ତ ବାବା ହିଁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ବାସ୍ତବରେ ଏହି ଶାସ୍ତ୍ର ଏବଂ ଭକ୍ତି ତ ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ଜଙ୍ଗଲରେ ଯାଇ ରହୁଛନ୍ତି ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମକୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତିଦାତା ମୁଁ ହିଁ ଅଟେ, ସେଥିପାଇଁ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସଦୃଶ ହୋଇଯିବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ । ଯେତେ ପଢିବ ଏବଂ ପଢାଇବ ଦୈବୀ ରାଜଧାନୀରେ ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବ । ଅଲଫ କେବଳ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯିବ । ରଚନାଙ୍କଠାରୁ ରଚନାକୁ କେବେ ବି ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିନଥାଏ । ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ବେହଦର ପିତା ତେଣୁ ବେହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ସଦଗତିରେ ରହିବ । ବାକି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଘର (ପରମଧାମ)କୁ ଫେରିଯିବେ । ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି, ଗତି-ସଦଗତିର ଶବ୍ଦ ହିଁ ହେଉଛି ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମ ପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ବିନା ଘରକୁ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଘରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ହେଲେ ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏଠାରେ ତ ସମସ୍ତେ ନାସ୍ତିକ । ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ଆସ୍ତିକ ହୋଇଛ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ବିନାଶ କାଳେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି ବିନାଶ ହୋଇଯିବେ । ଏବେ ବିନାଶର ସମୟ ନା । ଚକ୍ର ନିଶ୍ଚୟ ଘୁରିବ । ବିନାଶ କାଳରେ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ପ୍ରିତି ବୁଦ୍ଧି ସେମାନଙ୍କର ବିଜୟ ହେବ । ବାବା କେତେ ସହଜ କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ମାୟା ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ଏବେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ତାହା ହେଉଛି ଅମରଲୋକ ଯେଉଁଠାରେ କାଳ ଖାଇବ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ଏଠାକୁ ଆସ, ଆସି ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାଥୀରେ ନେଇଯାଅ । ତେବେ ବାବା ମଧ୍ୟ କାଳ ହେଲେ ନା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ କଳ୍ପବୃକ୍ଷ କେତେ ଛୋଟ ଥିଲା । ଏବେ ବହୁତ ବଡ ହୋଇଯାଇଛି । ବ୍ରହ୍ମା

ଏବଂ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କ'ଣ ? ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯାଉଛି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ତ କୌଣସି ଅଳଙ୍କାର ଇତ୍ୟାଦି ଦିଆଯାଇନାହିଁ । ସେଠାରେ (ସତ୍ୟଯୁଗ) ତ ନା ବ୍ରହ୍ମା, ନା ବିଷ୍ଣୁ, ନା ଶଙ୍କର ରହିବେ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ତ ଏଠାରେ ଅଛନ୍ତି । ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକରେ ତ କେବଳ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ । ସ୍ଥୂଳଲୋକ, ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ରହିଛି ନା । ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ହେଉଛି ଇଶାରାର ସ୍ଥାନ । ଏହା ସବୁ ହେଉଛି ବୁଝିବାର କଥା । ଏହା ହେଉଛି ଗୀତା ପାଠଶାଳା, ଯେଉଁଠାରେ ତୁମେମାନେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁଛ । ଏଠାରେ ଶିବବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଶିବବାବା ହିଁ ମନେ ପଡିବେ ନା । ଆଚ୍ଛା—

ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ବାପଦାଦାଙ୍କର ସ୍ନେହଭରା ଗୁଡ୍ ନାଇଟ୍ । ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଦୁଃଖ ସମୟରେ ଅପାର ସୁଖ ବା ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ଆମକୁ ଯେଉଁ ଲଟେରୀ ମିଳିଛି, ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସଚ୍ଚା ପ୍ରୀତି ରହିଛି, ତା'କୁ ସ୍ମରଣ କରି ସଦାସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବାପଦାଦାଙ୍କ ଭଳି ନିରାକାରୀ ଏବଂ ନିରହଂକାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସାହସୀ ହୋଇ ବିକାର ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗବଳ ଆଧାରରେ ରାଜତ୍ୱ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସାରଥୀ ହୋଇ ନ୍ୟାରୀ ଏବଂ ପ୍ୟାରୀ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରାଉଥିବା ନମ୍ବରୱାନ ସିଦ୍ଧିସ୍ୱରୂପ ହୁଅ ।
ସାହସୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ । ଏହି ବିଧି ଦ୍ୱାରା ବ୍ରହ୍ମାବାବା ନମ୍ବରୱାନର ସିଦ୍ଧି ଅର୍ଥାତ୍ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି । ଯେପରି ଶିବବାବା ଦେହକୁ ଅଧୀନ କରି ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି, ସାରଥୀ ହେଉଛନ୍ତି, ଦେହର ଅଧୀନ ହେଉନାହାଁନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ନ୍ୟାରା ଅର୍ଥାତ୍ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଅଲଗା ଏବଂ ପ୍ୟାରା ଅର୍ଥାତ୍ ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି । ସେହିଭଳି ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ଭଳି ସାରଥୀ ସ୍ଥିତିରେ ରୁହ । ଚାଲିବା ବୁଲିବା ସମୟରେ ଏହି କଥାକୁ ଯାଞ୍ଚ କର ଯେ ମୁଁ ସାରଥୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀରକୁ ଚଳାଉଥିବା ନ୍ୟାରୀ ଏବଂ ପ୍ୟାରୀ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ଅଛି ? ଏହା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ନମ୍ବରୱାନ ସିଦ୍ଧି ସ୍ୱରୂପ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବାବାଙ୍କର ଆଜ୍ଞାକାରୀ ହୋଇ ରୁହ ତେବେ ଗୁପ୍ତ ଆଶୀର୍ବାଦ ସବୁ ସମୟରେ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****